

De zoete zonde

Ik was op weg naar een date.

Een paar weken daarvoor had ik me laten overhalen om me in te schrijven op een datingsite en een nieuwe wereld had zich voor mij geopend. Een onstuitbaar aantal gegadigden spatte sindsdien van mijn scherm, in de meest onbekommerde poses en vergezeld van wervende teksten. Ik had gereageerd op een oproep van een man die op de bijgeleverde foto redelijk aantrekkelijk oogde, maar die niet erg expliciet was over zijn oogmerken en verwachtingen. Hans, zo heette hij, maakte bovendien gewag van een jonge vriend met wie hij al een intieme relatie onderhield. Mijn eigen motivatie was ook niet scherp omljnd, maar de vage tekst van zijn uitnodiging had mijn nieuwsgierigheid gewekt, temeer omdat die een ruim scala aan opties suggereerde.

De confrontatie zou plaatsvinden in zijn buitenverblijf dat hij omschreef als een schilderachtig, in het struweel verborgen zomerhuis aan een riviertje, ver weg in de polder, wat de spannende verwachting van de ontmoeting opschroefde. Mijn fantasie was licht ontvlambaar en zelfs de term 'liefdesnest' kwam schaamteloos boven drijven.

Dus daar ging ik, goedgehumt en tegelijkertijd met gemengde gevoelens, op de fiets naar de polder. Al peddelend bedacht ik dat het wel aardig zou zijn als ik een attentie zou meenemen voor mijn gastheer. De route voerde door Uithoorn en daar viel mijn oog op een kleine winkel in ambachtelijk en biologisch vervaardigd gebak. De Zoete Zonde, zo heette de bescheiden nering, een veelbelovende naam gelet op het doel van mijn fietstocht. De voorraad banket was beperkt en ik besloot tot de aanschaf van een overgeschoten appeltaartje.

Even later fietste ik voldaan verder, met mijn geschenk in een plastic tasje aan mijn stuur. Ik had nu niet alleen een kleine versnapering, maar ook, dankzij de omineuze naam van de taartjeswinkel, een geestige binnenkomer, mocht het gesprek wat stroef beginnen. Tevreden legde ik de laatste kilometers af langs het kronkelende riviertje.

Bij aankomst bleek dat Hans' jonge vriend ook aanwezig was. Of dat gepland was of dat zijn vriend onaangekondigd was komen aanwaaien was mij niet duidelijk, maar het plaatste mijn komst meteen in een ander daglicht.

Wij gingen zitten op een zonnig terras dat, zoals beloofd, omgeven was door veel groen en dat aan de zonkant vrij uitzicht bood op de groene polder. Het vriendelijk ogende huisje naast het terras was deels overwoekerd door klimop. Het bezoek verliep niet onaangenaam, met koffie en een glaasje en met

oeverloos gebabbel in de stralende najaarszon. De Zoete Zonde viel in goede aarde en mijn voorgebakken grapje kreeg een minzaam onthaal.

Hans was een goed geconserveerde vijftiger, die met zijn zomerse blazer, residerend in zijn riante buitenhuisje de geslaagde man van de wereld uithing. Met zijn ietwat bekakte tongval hield hij lange monologen, waar vooral uit viel af te leiden dat hij erg met zichzelf was ingenomen.

Het jonge ding, Timon, gedroeg zich aanmerkelijk bescheidener en was evenredig aardiger. Hij was een dertiger, lang, een beetje slungelig, onopvallend gekleed in een los hemd en een flodderige korte broek. Hij hield zich aanvankelijk op de vlakte, alsof hij niet echt deel wilde uitmaken van de sessie, wat het aanwaai-scenario aannemelijker maakte.

In ieder geval werd het steeds raadselachtiger met welke bedoeling ik was uitgenodigd. De twee leken nogal tevreden met elkaar en Hans zinspeelde slechts zijdelings op buitenechtelijke belangstelling.

Toen ik de koe bij de horens vatte en hen vroeg wat nu eigenlijk hun verwachting was van onze ontmoeting, ontspoon zich tussen beide heren een geprikkelde discussie. Pinnig bestreden zij elkaars visie op deze kwestie. Hans zei dat het hem een aardig en onzelfzuchtig idee had geleken om de ander te verrassen met een eventuele aanvulling op hun relatie. Maar Timon beweerde met klem dat hij daar niet op zat te wachten en hij zei te vermoeden dat het opzetje van zijn oudere vriend meer voor diens eigen gerief was bedoeld. Die wierp deze verdenking ver van zich af. Hij was zichtbaar ontstemd over de opstelling van Timon, die er standvastig blijk van gaf dat hij zich niet voor zijn karretje zou laten spannen.

De irritatie bij Hans nam toe; hij was duidelijk niet gewend te worden tegengesproken. Hij beweerde dat Timon zelf had aangegeven dat er in hun relatie ruimte was voor anderen, maar zijn jonge vriend ontkende dit met grote stelligheid. Hij zei dat hij tot nu toe tevreden was met hun relatie en dat hij geen behoefte had om Hans voor een ander te vervangen.

Hans spande zich zichtbaar in om zijn boosheid te verbergen en hij besloot nog een ronde drankjes te gaan halen.

Toen hij buiten gehoorsafstand was begon Timon zich een beetje bedeesd tegenover mij te verontschuldigen. Ik wuifde zijn excuses weg en vroeg hem of hij eigenlijk wel op de hoogte was geweest van mijn komst. Hij zei dat Hans hem wel verteld had dat er iemand langs zou komen, maar dat hij in het midden had gelaten wie dat was en om welke reden die was uitgenodigd. Hij stond op en stelde voor dat hij mij even de tuin zou laten zien. Hij nam me mee naar een kleine moestuin waarover hij zich ontfermde sinds hij een verhouding

met zijn vriend was begonnen. Terwijl hij me wat kruiden aangaf om de geur op te snuiven besloot ik hem wat uit te horen.

‘Hoe zit dat nou, met jou en Hans?’

Timon zuchtte. ‘Tja, ik geef echt wel om hem. Maar hij is zo dominant. En eerlijk gezegd vertrouw ik hem niet helemaal, zeker na wat er vanmiddag is gebeurd.’

Hij keek me aan. ‘Wat vind jij hier nou van? Had je dit verwacht toen je hier naar toe kwam?’

‘Ik was wel verbaasd. Ik voel me nogal misleid en in mijn hemd gezet. Hij had me wel verteld dat hij een vriend had, maar dat speelde niet zo’n grote rol had hij gezegd. Maar het is nu wel duidelijk dat ik hier niks te zoeken heb.’

Timon knikte begrijpend. ‘Ja, lullig...’

‘Maar ik vind het wel leuk dat ik jou ontmoet heb,’ liet ik mij ontvallen. Timon moest even grinniken om deze ontboezeming. Ik meende zelfs te zien dat hij een beetje bloosde.

‘Dat is wederzijds,’ zei hij ‘Misschien zouden we elkaar nog eens moeten spreken, op een andere plek...’

Timon noteerde mijn telefoonnummer in zijn iPhone en we liepen terug naar het terras waar Hans klaar zat met gevulde wijnglazen.

Timon en ik lieten als op afspraak Hans alle ruimte om de resterende tijd te vullen met zijn verhalen. Hij had zijn zelfvoldaanheid weer teruggevonden en bij enkele krasse uitspraken wisselden Timon en ik blikken van kersverse verstandhouding.

Ik maakte aanstalten om te vertrekken, tot zichtbare opluchting van Hans. Ik bedankte de heren voor hun gastvrijheid en nam afscheid. Welgemoed draaide ik mijn fiets terug in de richting van waar ik was gekomen en wuifde het tweetal gedag.

Zo werd het toch nog een zoete middag. Voor de zonde lag mijn lot in handen van de jonge Timon. Zijn telefoon stak pront in de borstzak van zijn zomerse hemd.